

Sygn. akt: I C 216/18 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Pręcerek
Protokolant:	Sekretarz sądowy Katarzyna Rogucka

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2018 r. w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. M.

o zapłatę

1. umarza postępowanie co do zapłaty kwoty 396,20 zł (trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych 20/100);
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda (...) (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego J. M. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Agnieszka Pręcerek

Sygn. akt I C 216/18 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. M. kwoty 737,63 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł w dniu (...) r. z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych telewizji satelitarnej. Przekazano pozwanemu na czas trwania umowy dekoder, który zgodnie z regulaminem w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy miał zostać zwrócony w określonym terminie. Umowa została rozwiązana w okresie podstawowym, zaś pozwany nie zwrócił sprzętu. Cyfrowy P. obciążył pozwanego karą umowną i wystawił w dniu (...) r. notę obciążeniową z terminem płatności na dzień (...) r. z tytułu kary umownej za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym na łączną kwotę 260,20 zł oraz w dniu (...) r. notę obciążeniową z terminem płatności na dzień (...) r. z tytułu kary umownej za brak zwrotu sprzętu na kwotę 340 zł. Powód nabył wierzycelność pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy z dnia (...) r.

W dniu (...) r. Sąd Rejonowy w L. W. wydał nakaz zapłaty uwzględniający powództwo w całości.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa podnosząc, że oddał dekoder zarzucając. Następnie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i zakwestionował dokumenty przedłożone przez powoda.

W odpowiedzi na powyższe zarzuty powód cofnął pozew w części co do kwoty 396,20 zł. Pozwany na rozprawie w dniu (...) r. wyraził zgodę na cofnięcie powództwo w tym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) r. pomiędzy pozwanym a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. zawarto umowę otrzymania sprzętu satelitarnej telewizji wraz z dekodernem cyfrowym (...). W regulaminie brak było zapisów co do obowiązku zwrotu dekodera oraz kar umownych z tytułu braku zwrotu sprzętu.

W dniu (...) r. pomiędzy pozwanym a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. została zawarta umowa numer (...) o świadczenie usług telewizji satelitarnej na okres 29 miesięcy. W związku z zawarciem umowy pozwanemu został udostępniony dekoder cyfrowy HD 5000 d4ab- (...), który miał być zwrócony po zakończeniu umowy. W regulaminie brak było zapisów co do obowiązku zwrotu dekodera oraz kar umownych z tytułu braku zwrotu sprzętu.

W dniu (...) r. (...) S.A. wystawił przeciwko pozwanemu notę obciążeniową numer (...) z tytułu kary umownej z za rozwiązanie umów w okresie podstawowym na łączną kwotę 396,20 zł. Tego samego dnia wysłał do powoda oświadczenie o rozwiązaniu umowy ze skutkiem natychmiastowym z dniem (...) r. zakres leżąc pozwanemu termin zwrotu dekodera do dnia (...) r. Jednocześnie pouczone pozwanego, że w przypadku braku zwrotu sprzętu zostanie obciążony karą umowną w wysokości 340 zł.

W dniu (...) r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawiła notę obciążeniową numer (...) z tytułu kary umownej za brak zwrotu dekodera d4ab- (...), z terminem płatności do dnia (...)r.

Następnie w dniu (...) r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. jako zbywcą a powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako nabywcą została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności. Zbywca oświadczył, że sprzedaje na rzecz nabywcy między innymi wierzytelność przysługującą względem pozwanego na łączną kwotę 600,20 zł (tj. 260,20 zł i 340 zł).

W dniu (...) r. i (...) r. powód zrehabilitował wezwanie do zapłaty nieopłaconych noty.

W dniu (...) r. pozwany odesłał dekoder do (...) S.A.

Dowód: potwierdzenie otrzymania dekodera z dnia (...) r. z regulaminem k. 34-35 v.i 82-84; umowa z dnia (...) r. k.36 i 85-86, 89-91 oraz regulamin k. 37 i 87-88; noty k. 38-39 i 92-93; potwierdzenie odesłania dekodera k. 54-57; umowa sprzedaży wierzytelności z załącznikami- k. 8-31, wezwanie do zapłaty k. 32 k 33; oświadczenie o rozwiązaniu umowy k. 125-126; przesłuchanie powoda k. 120 v.-121 płyta Cd koperta k. 122.

Powód złożył pozew do Sądu w dniu (...) r.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż z uwagi na cofnięcie powództwa w części co do kwoty 396,20 zł i wyrażenie zgody na cofnięcie przez pozwanego Sąd w punkcie 1 wyroku umorzył postępowanie co do zapłaty tej kwoty. Cofnięcie pozwu nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ani z prawem, nie zmierza też do jego obejścia. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie należało umorzyć.

W pozostałym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów znajdujących się w aktach sprawy oraz przesłuchania powoda, którym Sąd wierę w całości jako szczerym, logicznym i konsekwentnym.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest umową nazwaną uregulowaną w ustawie z dnia (...) r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jednolity: Dz.U.2016.1489). We wskazanej ustawie ustawodawca wskazał, że świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (art. 56 ust. 1 ustawy), a zatem określił stosunek prawny zachodzący pomiędzy dostawcą usług telekomunikacyjnych a usługobiorcą. Przywołana ustawa nie reguluje jednak wszystkich kwestii związanych z przedmiotową umową – zawiera przepisy dotyczące treści, formy, stron oraz sposobów zawierania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Obecnie zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie przeważa zapatrywanie, które podziela również Sąd orzekający w niniejszej sprawie, że do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w zakresie nieunormowanym ustawą prawo telekomunikacyjne znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące zobowiązań zawarte w kodeksie cywilnym. (por. J. Krasuski Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, LexisNexis 2005, LEX nr (...); (...) (red) Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I-II, wyd. X, LexisNexis, 2011, LEX nr (...)). W konsekwencji do treści nieunormowanych w ustawie prawo telekomunikacyjne – w tym także w kwestii terminów przedawnienia – znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące zobowiązań zawarte w kodeksie cywilnym. Należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie do roszczeń wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w kwestii terminów przedawnienia zastosowanie znajdzie art. 118 k.c.

Powyższe stanowisko zostało wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia (...) r. (III CZP 20/09, LEX nr (...)), w której stwierdzono, że termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych określa art. 118 k.c.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy przywołać należy również art. 509 §1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei w myśl art. 513 §1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że pozwanego z pierwotnym wierzycielem łączyła umowa o świadczenie usług związanych z telewizją satelitarną oraz fakt, że pierwotny wierzyciel sprzedał wierzytelność wobec pozwanej stronie powodowej. W ocenie Sąd w niniejszej sprawie roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienia z równych przyczyn.

Po pierwsze roszczenie jako nieudowodnione podlega oddaleniu.

Z ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie wynika, iż po wygaśnięciu umowy o świadczenie usług pozwany nie miał obowiązku zwrócić udostępniony sprzęt. Z przedłożonych dokumentów, tj. części zapisów regulaminów brak jest zapisów dotyczących obowiązku zwrotu sprzętu oraz zapisów o karach umownych za brak jego zwrotu. W związku z powyższym powód nie udowodnił podstawy do dochodzenia niniejszego roszczenia ani również jego wysokości- brak także dokumentów wskazujących na wysokość kary umownej.

Po drugie- gdyby nie zgodzić się z twierdzeniami i ustalenia powyżej, roszczenie powoda jako przedawnione nie zasługuje na uwzględnienie.

Według art. 117 § 1 k.c. przedawnieniu ulegają roszczenia majątkowe, a taki charakter ma niewątpliwie roszczenie wynikające z umowy o świadczenie usług o zapłatę kary umownej Zgodnie zaś z art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się zaś od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Roszczenie staje się zaś wymagalne po upływie terminu do jego spełnienia.

Zdaniem Sądu zgłoszone przez powoda roszczenie z uwagi na jego związek z prowadzeniem działalności gospodarczej przez poprzednika prawnego powoda podlegało trzyletniemu okresowi przedawnienia. Świadczenie usług w zakresie dostępu do telewizji satelitarnej niewątpliwie stanowiło jeden z elementów działalności gospodarczej prowadzonej przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W., a zatem wszelkie roszczenia przewidziane w umowach zawieranych przez ten podmiot z abonamentami podlegały przedawnieniu z upływem powyższego okresu.

Mając na uwadze twierdzenia powoda, że umowa została rozwiązana ze skutkiem natychmiastowym w dniu (...) r. oraz określony pozwanemu termin na zwrot sprzętu do dnia (...) r. roszczenie uległo przedawnieniu. Powództwo przerywające bieg terminu przedawnienia zostało wniesione do Sądu w dniu (...) roku należało przyjąć, że pozwany mógł w rozpatrywanej sprawie zgodnie z art. 117§2k.c. skutecznie uchylić się od zaspokojenia wskazanego w pozwie roszczenia z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia.

Zważenia wymaga, że W myśl art. 477 §1 k.c. w razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać, niezależnie od wykonania zobowiązania, naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki. Z kolei zgodnie z art. 483 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

W niniejszej sprawie powód dochodził kary umownej zastrzeżonej na wypadek niewykonania obowiązku zwrotu udostępnionego sprzętu. Zważenia wymaga, iż wbrew twierdzeniom powoda terminu wymagalności w przypadku kary umownej za niezwrócony sprzęt nie można wiązać z datą wskazaną w nocie obciążeniowej z dnia (...) r., albowiem przedmiotowa nota jest dokumentem księgowym i nie kreuje daty wymagalności roszczenia. Sam fakt wystawienia noty obciążeniowej nie może modyfikować regulacji dotyczących wymagalności roszczeń przewidzianych w kodeksie cywilnym. W przeciwnym wypadku powstałaby trudna do zaakceptowania praktyka, iż wierzyciel pomimo możliwości dochodzenia swoich roszczeń wstrzymywał się z wystawieniem not obciążeniowych czy faktur, aby w ten sposób „wstrzymywać” termin przedawnienia roszczeń. Właśnie dla zapobiegania takim sytuacjom ustawodawca zdecydował się na normatywne uregulowanie kwestii wymagalności roszczeń w art. 120 k.c. W związku z powyższym należało stwierdzić, iż roszczenie o zapłatę kary umownej za niezwrócony dekodery cyfrowy stało się wymagalne w najdalej we wrześniu 2013 r., a nie jak wskazywał powód w dniu (...) r. tj. w chwili upływu terminu płatności z noty obciążeniowej. Oznacza to, iż trzyletni termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia upłynął we wrześniu 2013 r. (po upływie określonego terminu zwrotu sprzętu), a zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego okazał się skuteczny również w stosunku do tego świadczenia.

W tym stanie rzeczy powództwo należało oddalić (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. powód jako przegrywający musiał zwrócić koszty procesu poniesione przez pozwanego w łącznej wysokości 270 zł.

SSR Agnieszka Przeczek